

Sygn. akt II KO 1/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie w związku z zażaleniem **M. M.**  
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej [...] w W. o odmowie  
wszczęcia śledztwa w sprawie o sygn. akt PR 1 Ds. (...)  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu  
w dniu 24 lutego 2021 r.,  
wniosku Sądu Rejonowego w W., zawartego w  
postanowieniu tego Sądu z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. akt II Kp (...) o  
przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art.  
37 k.p.k.,

### **p o s t a n o w i ł:**

**przekazać sprawę zażalenia M. M. do rozpoznania Sądowi  
Rejonowemu w W.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wskazał, że wpłynęło do niego zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o sygn. akt PR 1 Ds. (...), którego autorka dopatruje się popełnienia czynów zabronionych m.in. przez Prezesa i Wiceprezesa oraz sędziów tego Sądu. Jak wskazano w tym wystąpieniu, zarzuty sformułowane przez skarżącą dotyczą przestępstw, które miały być jakoby popełnione w siedzibie Sądu właściwego podczas wykonywania obowiązków służbowych przez wskazanych sędziów. Zatem celem uniknięcia opinii dotyczących braku obiektywizmu i bezstronności przy

rozpoznaniu sprawy, zasadne jest w ocenie Sądu Rejonowego przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek Sądu Rejonowego jest zasadny i dlatego został uwzględniony. Rzeczywiście w zaistniałej sytuacji procesowej dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga bowiem, aby zażalenie zostało rozpoznane w innym sądzie równorzędnym.

W orzecznictwie utrwalony jest już pogląd, że wystąpienie okoliczności, które mogłyby wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie, nawet i mylne, o braku warunków do rozpoznania danej sprawy w sposób w pełni obiektywny, przemawia za jej przekazaniem innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Uwzględniając realia przedmiotowej sprawy, uznać trzeba, że pozostawienie jej w Sądzie właściwym rzeczywiście może zrodzić w opinii publicznej przekonanie o braku warunków do jej obiektywnego rozpoznania. Niniejsza sprawa dotyczy bowiem oskarżeń sformułowanych względem Prezesa, Wiceprezesa oraz sędziów Sądu właściwego, którzy mieli jakoby dopuścić się przestępstw w siedzibie tegoż Sądu podczas wykonywania obowiązków służbowych. Wprawdzie sąd karny w zakresie orzeczniczym nie podlega prezesowi czy wiceprezesowi sądu, lecz samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne (art. 8 § 1 k.p.k.), a przy tym na gruncie tej sprawy nie sposób przyjmować, że sędziowie Sądu właściwego nie zachowaliby niezbędnego obiektywizmu, to jednak w ocenie Sądu Najwyższego naprowadzone okoliczności analizowanej sprawy, a także treść zawiadomienia o przestępstwie, wskazują na potrzebę odstąpienia od właściwości miejscowej z uwagi na realną obawę wystąpienia w opinii społecznej wątpliwości co do obiektywnego rozpoznania sprawy przez Sąd właściwy. W tej sytuacji, dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy innemu sądowi równorzędnemu, ażeby tego rodzaju niekorzystnych wątpliwości uniknąć.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.